



Els cecs

© Silvia Poch

de Maurice Maeterlinck

direcció Mònica Bofill

26/11 en endavant

Sala online

TEATRE RADIOFÒNIC

Els cecs és una peça del teatre simbolista, una al·legoria de la fragilitat i les limitacions de la condició humana que ressona especialment en els temps actuals. D'ençà de l'esclat de la postmodernitat que vivim en un moment de crisi d'aquelles "grans veritats" que en altres temps ens haurien servit de guia. Avui l'excés d'informació, d'imatges i d'opinions, en el fons, acaba produint desconfiança, incertesa o, al contrari, obcecació. Tot plegat, una altra forma de ceguesa.

"És com si sempre estiguéssim sols", diu el cec més vell.

Els cecs no resol el problema ni en proposa cap solució. Presenta un estat de suspensió. L'espera infinita. L'essència de la vida, amb les seves angoixes, els seus misteris, les seves esperes i la seva confrontació més misteriosa i angixant: la confrontació amb la mort.

Com en la caverna de Plató o, per donar un referent més contemporani, el *Matrix* de les germanes Wachowski, els cecs de Maeterlinck, representants simbòlics de la Humanitat, només tenen una versió deformada de la realitat i són incapaços de veure-la en totes les seves dimensions.

És evident que l'obra de Maeterlinck no pretén fer un retrat de la ceguesa real, al contrari. Però la ceguesa sí que ens serveix, o ens ha servit, de punt de partida per a la composició. El format radiofònic ens dona l'oportunitat de revisar com ens relacionem amb el món i amb el teatre. Ens permet desplaçar l'atenció, que normalment recau precisament i molt fortament en el sentit de la vista, i proporcionar-nos el temps d'escoltar i d'experimentar el teatre d'una manera molt diferent.

Mònica Bofill

Mònica Bofill s'estrena amb aquesta peça en l'univers del teatre radiofònic, i ho fa amb l'acompanyament expert de Damien Bazin. Parlem amb ella del procés de creació.

Els protagonistes d'aquesta peça s'adonen que, per més acompanyats que estiguin, estan sols... Què és, per tu, la solitud?

Hi ha molts tipus de solitud. La solitud d'*Els cecs* és una solitud existencial que certament reconec en la societat en què vivim. La solitud de l'individualisme al qual de vegades creiem veure'ns evocats. La d'oblidar-se d'escoltar, per damunt de tot, però potser també la de no sentir-se escoltats o compresos, en algun moment. La solitud literal, com la que viu molta gent, especialment la gent gran, o la que vam viure molts durant el confinament de març... Jo, com tothom suposo, n'he experimentat de molts tipus. De totes maneres, ara mateix tinc la sort que travesso un moment de la meua vida en què sento precisament el contrari, em sento especialment acompanyada.

Per una vegada, oblideu el sentit de la vista, apagueu el llum, desconnecteu els mòbils i deixeu-vos endur per l'univers sonor d'*Els cecs*.

Com va ser el procés de creació de la peça?

No m'he sentit gens sola en la direcció (que per moments pot ser una tasca força solitària), sinó tot el contrari. Amb els actors, per descomptat, però especialment amb el Damien, que sap escoltar com ningú i que converteix en or tot el que toca. Com que és el primer cop que dirigeixo teatre radiofònic, no estic acostumada a fer repartiments que es basin tant en la qualitat de veu dels actors. Volíem trobar, a part de 9 grans intèrprets, com és el cas, també 9 veus prou característiques perquè l'oient les pogués distingir. Un dels reptes que ens vam proposar amb el Damien va ser transportar l'oient/espectador a l'espai teatral. Volíem que no perdés mai del tot la consciència que el que escolta és una obra de teatre. Que alhora que s'imagina *Els cecs* en el bosc mític que proposa Maeterlinck, tinguis també la sensació que assisteix a un espectacle teatral, amb tota la seva dimensió simbòlica i poètica.

Què dius als oients que estan a punt d'escoltar aquesta peça?

D'entrada els recomano que l'escoltin amb auriculars i, als vidents, també els diria que, per una vegada, oblidin el sentit de la vista; els proposo d'apagar el llum, desconnectar els mòbils i deixar-se endur per l'univers sonor d'*Els cecs*. Remarco això dels auriculars perquè amb el Damien hem concebut aquesta peça com una obra immersiva, binaural, i això només és realment possible amb auriculars. Tot i que per als qui no en tinguin la possibilitat, també es pot escoltar amb altaveus, és clar!

#ElsCecs

#TeatreRadiofònic

HORARI

A partir del 26/10
a les 20.00 h

DURADA

36'

LLOC

Sala online

IDIOMA

Català

ESCOLTA RECOMANADA

Amb auriculars (experiència immersiva i binaural)

XAT POSTFUNCIÓ

Diumenge 29/11
a les 20.00 h
amb Carles Batlle
i Mònica Bofill

INTÈRPRETS

Muntsa Alcañiz, Manel Barceló,
Pep Ferrer, Oriol Guinart,
Jordi Llordella, Carles Martínez,
Gemma Martínez, Victòria Pagès
i Elena Tarrats

TRADUCCIÓ

Jordi Coca

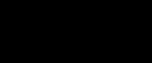
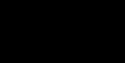
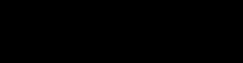
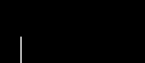
ESPACI SONOR

Damien Bazin

PRODUCCIÓ

Teatre Lliure

Entitat concertada amb



Membre de



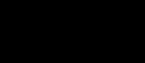
Amb la col·laboració de



Amb el suport de



Mitjans patrocinadors



932 289 747 · INFO@TEATRELLIURE.COM

PG. MARGARIDA XIRGU, 1 · PG. DE SANTA MADRONA, 40-46



Aquest document està dissenyat per ser llegit al mòbil. Estalvia't d'imprimir-lo i tot el planeta t'ho agrairà.

visita aquí el nostre web

